

LẠ

Người nào xa lạ đâu đây,
Người mi thanh sáng, người tay dịu hiền
Tôi nhìn quên đẹp, quên duyên,
Quên câu ăn nói, tôi nhìn người thôi
Người nào một nửa thân tôi
Bước chân êm ái, nụ cười thân tiên
Người nào tôi tưởng đã quen
Một ngày không gặp lại nên mới rồi
Một kho vàng ngọc thêm hoài,
Người nào như cả loài người đến đây
Khiến tôi giận cả nước mây
Vòng tay khăn khít, mở tay: giao hòa
Ôm em trong cánh tay xòa
Nghe là vũ trụ, nghe là nhân gian.

MỘT BUỔI CHIỀU

Một buổi chiều trong bếp nấu cơm
Má đang lật rau, lửa nhè nhẹ cháy
Một buổi chiều trong vườn sạch lá
Đất còn mang dấu chổi quét ban mai
Một buổi chiều ngoài phố xe hơi
Đi công việc theo nhịp thường cuộc sống...

Một buổi chiều mùa xuân lỏng lẻo
Đã thâm mang rạo rức mùa hè...
Một buổi chiều anh lắng tai nghe
Cả trái tim đặng tràn trề nhựa đất...

Anh đợi em giữa buổi chiều như thế
Một buổi chiều đời nhịp với đôi ta.
Anh là quê hương của em, em sắp lại nhà
Em là quê hương của anh, anh đừng đi đón.

GIỌNG NÓI

Em ngồi ríu rít ở sau xe
Em nói, lòng anh mãi lắng nghe
Thỉnh thoảng tiếng cười em lại điểm
Đời vui khi được có em kề.

Ôi! giọng sao mà rất mến thương
Êm như suối mát đến soi gương
Dù ai tốt tiếng như ca hát
Cũng chẳng bằng em giọng nói thường

Gió thổi nhiều khi giọng nói bay
Không cần nghĩa chữ cũng vẫn nghe hay
Sau xe, những tiếng em phơ phất
Cởi hết ưu phiền gửi gió mây

Ước được ngàn năm nghe giọng ấy,
Đèo em đi mãi cuối không gian!
- Và khi không nói, em im lặng
Anh vẫn nghe hay tựa tiếng đàn.

TRĂNG KHUYA TRÊN HẮC HẢI

Trăng trên Hắc Hải rạng ngà
Biển như hồ rộng bao la mới kì!
Ngút ngàn sóng lượn li ti
Sao con đôi chấm nghĩ chi trên trời.

Khuya không ngủ được r ngồi
Tựa bao lơn ngắm trùng khơi một mình.
Nếu như không có ân tình
Thì anh lạnh đến ghê mình, em ơi

Nhưng hồn anh sang anh vui,
Anh nghe đây đó cuộc đời gần quanh.
Có em: ấm cả trời xanh;
Sóng bên chân khẽ cùng anh chuyện trò.

Nếu anh tả biển bây giờ
Thì trăng kia cũng đợi chờ tả trăng:
Tả đêm tả cát sao bằng
Tả anh thương nhớ lòng giăng vạm trùng.

HOA NGỌC TRÂM

Anh tặng cho em hoa ngọc trâm
Hoa như ánh sáng, ngọc như mầm
Nhu cài trên tóc hoa trâm ngọc,
Anh tặng cho em hoa ngọc trâm.

Lá biếc đơn sơ, cánh nuột nà,
Rung rinh trên nước một cành hoa
Một cành chụm nở hoa hai đóa,
Ôi cái đêm đầu hợp giữa ta.

Hoa giúp cho anh tỏ mối tình,
Vì ta hoa đã nở năm canh...
Dịu dàng canh một trăng soi bóng,
Tha thiết canh năm nguyệt trở mình.

Từ ấy anh yêu hoa ngọc trâm.
Những khi vắng vẫn mong thầm.
Mỗi mùa hoa nở trong như tuyết,
Anh lại tìm thăm hoa ngọc trâm

DẤU NẪM

“Ghe lui còn để dẫu dằm,
Người yêu đâu mất, chỗ nằm còn đây”
Ca dao nam bộ

Ghe lui còn để dẫu dằm,
Người yêu đâu vắng, dẫu nằm còn đây
Dấu nằm cũng vẫn xinh thay
Đường vai phản phất, nét tay mơ màng.

Đêm qua bốn phía trăng vàng,
Bên em anh cứ bàng hoàng tỉnh mơ,

“Tưởng bây giờ là bao giờ”
Thật vậy, em vẫn là thơ trên trời.

Dấu nằm còn đó em ơi
Dấu hương vương vấn từng hồi ngắt ngây.
Thoảng thơm lan xạ nào tà,
Hoi thương em thở, ngắt đầy hồn anh.

Dấu người yêu dấu thanh thanh,
Mình mong chẵn đắp, tóc quanh gối nằm
- “Ghe lui còn để dấu dằm”,
Người yêu đâu vắng, dấu nằm còn thương...

HÔN CÁI NHÌN

Không phải anh hôn nơi mắt
Anh hôn cái nhìn của em
Mắt em một vùng yêu mến
Thất anh trong lưới êm đềm

Anh nhớ mãi một bến xe
Đến đó hai ta từ biệt
Em yên lặng. Anh lắng nghe
Mắt em nghìn vạn tơ se

Từ hôm ấy đôi mắt em
Là ảnh cuối cùng anh giữ
Đi xa anh cứ nhớ hoài
Một trời mắt em tình tự

Xin em cho phép anh hôn
Cái nhìn em, gương tâm hồn
Cái nhìn em trong không gian
Trong hồn anh giữa chứa chan....

HÔN

Trời ơi, ôm lấy say sưa
Mặt khao khát mặt, lòng mơ ước lòng
Hôn em nước mắt chảy ròng
Em ơi như ngọn đèn chong vẫn chờ.
Em hôn anh suốt một giờ,
Anh hôn em mấy cho vừa lòng đau.
Sao mà chia cách giữa xa nhau
Để cho tháng thắm ngày sầu thế em?

Chao ôi mãi mãi mất tìm,
Thấy rồi sung sướng ta đem nhau về.
Hôn em ngàn thuở chưa xuê.
Áp yêu xương thịt, gắn kề tâm linh.
Chiêm bao mà chẳng mơ lòng,
Rõ ràng chân thật như trong cuộc đời.

CÓ EM

Chỉ là gió, nhưng lòng tôi thả bướm
Thêm phát phơ cho hơi thở vừa hiền
Chỉ là trăng, nhưng tôi thấy thần tiên
Nhu tuyết diệu: bởi hồn tôi xanh quá

Và người ấy vẫn như bao kẻ lạ
Cũng sắc hương, là lụa, cũng dung nhan
Chỉ là tình; nhưng tôi rất mê man
Gồm vũ trụ gửi nơi hình cầm thạch

Cuộc đời cũng đui hui như dặm khách
Mà tình yêu như quán trọ bên đường
Mái tranh tàng đờ rét một đêm sương
Vò nước lã mát xoàng đôi buổi nắng

Nhà quê kiểng có đầu cơm gạo trắng
Thân lữ cô, đừng giận quán tranh nghèo
Ta chỉ giàu những của sẵn mang theo
Giữa hiu quạnh, được nghỉ nhờ đã quý

Thiên đường cũng ở trong rương hành lý
Muốn say sưa, phải đem sẵn rượu nồng
Muốn êm đềm, phải có sẵn gói bông
Muốn mơ mộng, phải sẵn trầm, sẵn nhạc

Tôi vốn biết cuộc đời thường đăm bạc
Nên mang theo từng suôi rượu, nguồn tình
Đem mển yêu làm cho cảnh thêm xinh
Cứ phong nhã để cho người bớt tục

Để lây lửa chuyển những lòng giá đúc
Phải ấm lên vì bắt chước tôi nồng
Để bùng tia trong những mắt tê đông
Và gọi nhịp khiến hồn lười phải thức

Để giục tiếng chim của niềm rạo rục
Để thay cánh rụng của nỗi phai tàn
Để tươi cười mà âu yếm nhân gian
Tôi có sẵn một mặt trời giữa ngực....

KỈ NIỆM

Trên đường quần ngựa, chiều kia...

Em ơi, anh muốn dựng bia ân tình

Khi anh qua đó một mình

Thấy còn in bóng in hình đôi ta

Một chiều gió đỡ mây xa,

Chiều sương phản phát cho hoa dịu dàng

Em ngồi dưới gốc cây dương

Mắt yêu xinh đẹp là gương đất trời

Trái tim anh nói bồi hồi

Mà time m cũng trao lời vấn vương

Đất trời chìm giữa yêu đương

Thời gian cũng gượng trên đường vô biên

Dù anh sống đến ngàn năm

Không quên những phút cùng em mơ màng

Thu kia, hôm ấy, bên đàng

Khúc cong cong ấy, bên hàng cây dương.

EM LÀM BẾP

Anh nhớ lại rất thương
Những khi em xuống bếp
Nấu cho anh món ăn
Đun cho anh miếng nước

Trời vào hè đã nực
Làng quen dung rạ rơm
Cái bếp chật hùm hụp
Em chen vào làm cơm

Lửa cháy nhanh phần phật
Tàn rạ nhẹ bay đầy
Tay em hòa tí muối
Em tiếp lửa liền tay

Anh đứng ngoài xem xét
Rửa rau hoặc thái hành
Anh ơi, hộ ít nước
Đặng cho vào nấu canh.

Trên trán em như gương
Giọt mồ hôi lấm tấm
Tóc đôi cọng rom vương
Anh nhìn em, thương lắm.

Ôi, bữa cơm ngon tuyệt
Mỗi khi về thăm em
Em có tài nấu nướng
Anh có tài ngợi khen...

BỨC TƯỢNG

Em đến thăm anh trên đôi dép cao su
Em đã vào nhà mà anh còn thấy bóng em in trên
trời rộng

Khuôn mặt nhìn nghiêng dáng mũi cao
Bấy lâu trong nhớ đẹp làm sao

Anh đã gặp em ở một bến đò
Thương nhớ bao la trên dòng sông vắng
Phong cảnh đã vào chiều, trời hiu hiu nắng
Cây đôi bờ đứng lặng, nặng hồn xa...

Anh đã gặp em ở chân ngọn núi xanh
Núi sẫm biếc như mùa thu đọng lại
Trong thung lũng hoang sơ, ngô lay cờ rộng rải
Phấn ngô còn đượm mãi hồn ta.

Anh đã gặp em dưới một trời sao
Và đôi mắt em in vào vũ trụ

Anh ngợp giữa muôn vàn tinh tú,
Đêm mơ màng thơm hương áo của em...

Từ lúc yêu em, ngay sau buổi gặp đầu tiên
Anh đã tạc hình ảnh của em trên nền thương nhớ
Ở đâu có nhớ thương, Anh đã tượng em vào đó
Nên bây giờ anh nhớ; đã gặp em.